

PASAULES BESTSELLERS

Brīvdienas Romā

DŽŪLSA VEIKA

DŽŪLSA VEIKA

*Brīvdienas
Romā*

JULES WAKE

*From Rome
with Love*

DŽŪLSA VEIKA

*Brīvdienas
Romā*

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111-31
Ve 198

Copyright © Jules Wake 2017
Jules Wake asserts the moral right to be identified as the
author of this work
All rights reserved

Džūlsas Veikas romāna "Brīvdienas Romā"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Biruta Vaiivode
Vāka noformējums latviešu valodā "Apgāds "Kontinents""

ISBN 978-9934-25-052-1

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2022

PAR AUTORI

Desmit gadu vecumā Džūlsa pirmo reizi atklāja pasauli savu plānu kļūt par rakstnieci.

Pēc tam gan šī nodoma īstenošanu aizkavēja darbs valdzinošajā sabiedrisko attiecību pasaulē, jo viņa strādāja daudz luksusa zīmolu labā, veda žurnālistus uz tādām šausmīgām vietām kā Turīna, Milāna, Ženēva, Parīze, Brisele un Amsterdamā, lāgiem lidostā pazaudējot kādu preses pārstāvi... Šāda nodarbošanās sniedza nākamajai rakstniecei iespēju degustēt pārsteidzošus ēdienus, baudīt alkoholu par brīvu, kā arī nodrošināja izdevību asināt rakstīšanas iemaņas, sacerot preses relīzes un iepazīstot Eiropas pilsētas, kurās varētu norisināties viņas nākamo romānu darbība.

Visbeidzot iekšējā balss pārliecināja Džūlsu, ka pienācis laiks ķerties klāt bieži pieminētajai iecerei uzrakstīt debijas romānu "Runā ar mani", kas iznāca 2014. gadā. Drīz vien sekoja *HarperImpulse* izdots dižpārdoklis "No

Itālijas ar mīlestību”, kas iekļuva *Amazon Kindle* pirktāko romānu desmitniekā. Pēc tam lasītājus iepriecināja romāns “No Parīzes ar mīlestību Ziemassvētkos” un plašu popularitāti ieguvušais darbs “Tikšanās Rivjērā”, ko laida klajā izdevniecība *Avon*.

@juleswake

www.facebook.com/juleswake.co.uk

www.uleswake.co.uk

BRĪVDIENAS ROMĀ

Veltu Tinai Mandijai, kura izprot svarīgās lietas dzīvē.

PIRMĀ NODAĻA

– Nena, vecomāt, ko tu dari?

Līza pārkāpa pāri galdautu un gultasveļas kaudzei, kas atradās uz grīdas šaurajā dzīvojamajā istabā. Iekārtojoties tikai dažas ielas tālāk, Līza gandrīz ik vakaru pēc darba ieskrēja pie vecāsmātes uz tasi tējas. Nevarētu sacīt, ka Nena šī iemesla pēc jebkad izrādītu īpašu pateicību, toties neizpalika pasūrošanās, ja Līzai gadījās kādu dienu izlaist.

– Un kā tev šķiet? Cienāju ar tēju karalieni? – Atgādinot miniatūru dinamo mašīnu, vecāmāte pasteidzās garām, čabinot rokās prāvu, melnu atkritumu maisu. Ne garāka par četrām pēdām, laika sakrunkotu seju, viņa izskatījās tā sakritusies, ka ādas šķita divas reizes vairāk, nekā būtu nepieciešams. – Es šķiroju mantas.

– Atkal. – Līza mulsi pašūpoja galvu, vērodama agrāk neredzētu nesaderīgu salvešu, mežģiņu sedziņu un izbalējušu spilvendrānu kaudzes.

– Kad gan es pagūšu to visu nolietot? Vezums vecu lupatu, tikai lieki aizņem vietu un pievilina bariem kožu. Jau izcirtušas man jakā caurumu. – Līza prata saklausīt arī nepateikto: “Jaunāka es nekļūstu.”

– Nena, tevī spara pietiks vēl daudziem gadiem. – Vecāsmātes būtībā patiešām jautās tāds kā nelokāms dabas spēks. Astondesmit piecu gadu vecumā viņa saglabāja darbīgu možumu un nebija zaudējusi ne kripatu prāta asuma.

– Varbūt, bet man nevajag šos krāmus. – Viņas izsmējīgi savilkta mute atgādināja žāvētu plūmi. – Tas aiztaupīs tev pūles, kad es būšu aizgājusi.

– Man nepatīk, ka tu tā runā.

– Nemulķojies, labāk palidzi tikt galā ar to tur kārbu.

– Vai tiešām tu saviem spēkiem nodabūji to lejā no bēniņiem? – Līza neticīgi jautāja.

– Protams, kurš gan cits? Vai tu domā, ka te bija iegriezies Supermens? – Vecāmāte nicīgā uzjautrinājumā pašūpoja galvu.

– Kur tu gribi to novietot?

– Nekur, man to nevajag, metīšu laukā. Tur iekšā ir tava vectēva grāmatas. Kam tās der? Ja gribi paturēt, ņem ciet.

Līza pacēla veco kartona kārbu, lai novietotu uz ēdamgalda. Viņa pieturēja ar zodu virsējās grāmatas, kas draudēja noslidēt zemē, bet atsprāga vaļā kārbas apakša, un cietos vākos iesietie sējumi sakrita kaudzē uz grīdas, daži no trieciena izjuka, vāku stūri iebelza viņai pa stilbiem, bet trauslās lapas uzplīvoja kā iztramdīts baložu bars.

– Paskat, ko tu sastrādāji. – Vecāmāte nosodoši paklakšķināja mēli.

– Neuztraucies, es visu sakopšu, tev nenāksies sapulēt muguru.

– Manai mugurai nekas nekaiš, jaunkundz, – atcirta vecāmāte, kura nemēdza atzīties jebkādā fiziskā vājumā vai pieminēt savas krakšķošās locītavas. – Kamēr tu te visu satīrīsi, iešu uztaisīt tēju. – Viņa aizšļūkāja uz virtuvi, bet Līza sāka vākt kopā izbirušās grāmatas, ko salika kaudzītēs uz galda. Noliekusies pēc diviem pēdējiem sējumiem, viņa pamanīja starp tiem iespiestu biezu brūna papīra aploksni. Lai gan māte bija nomirusi, kad Līzai bija septiņi gadi, uzreiz kļuva skaidrs, kam pieder apaļīgais rokraksts. “Atdot Vitorio.” Vārdi bija pabālējuši, pēdējais “o” gandrīz izdzisis, tomēr divu trekno pasvītrojumu dēļ Līza instinktīvi noprata, ka sūtījuma nogādāšana jāuzskata par striktu prasību.

Saraukusi pieri, viņa grozīja pirkstos aploksni un sajuta tās smagumu. Vārds “Vitorio” uzjundīja mulsoši neskaidras atmiņas, kas izgaisa, tiklīdz viņa mēģināja tās notvert.

“Kāpēc vecāmāte ir saglabājusi šo vēstuli?” Vitorio, Līzas tēvs – nevarētu gan teikt, ka viņš būtu godam pelnījis šādu titulu, – bija negaidīti devies projām dažus gadus pirms viņas mātes nāves. “Vai šajā aploksnē viņa atstājusi savu pēdējo vēlēšanos?” Arī atmiņu par māti Līzai bija saglabājies maz, izņemot to, ka viņa bija ilgi slimojusi. Jādomā, ka labi vien bija, ja septiņus gadus ve-

cam bērnam nestāstīja par vājinieces cīņu ar vēzi un mo-košo ārstēšanos, kas darija Līzas māti bālu un apātisku.

Lāgiem Līza atcerējās šo to par savu tēvu, bet varbūt šīs atmiņas bija maldinošas, jo neatbilda tam, ko par tēvu stāstīja vecāmāte. “Atminos, ka viņš nes mani uz pleciem, uzšūpo augstu šūpolēs, māj ar roku, kad skriešus riņķo līdz karuselim, kurā es vizinos uz ponija...” Līza saviebās tā, ka pēkšņi saspringušā žokļa dēļ protestā iesmeldzās gudribas zobi. “Kas viņš par tēvu, ja pameta mūs un nelikās zinīs pat pēc tam, kad bija nomirusi mana mamma? Nu, zaudētājos paliek viņš. Paldies Dievam, ka man bija Nena.”

Pagriežot aploksni otrādi, jautājums par morālām tiesībām to atvērt zaudēja nozīmi, jo bija atlocījusies izkal- tusi līmes maliņa. Laukā izslīdēja divas fotogrāfijas, bet varbūt tām palīdzēja neviļus notricējusī roka. Attēlā smē- jās pretī izskatīgs vīrietis saulesbrillēs, aplīcis roku ap ple- ciem Līzas mātei, kura tobrīd bijusi gaidību pēdējā mē- nesī. Raugoties fotogrāfijā, Līza pēkšņi sajuta kaklā nenorijamu kamolu. Bija saglabājušās pavisam nedau- dzas mātes fotogrāfijas, jo lielākā daļa gāja zudībā, kad vecāsmātes mājā applūda vannasistaba un nogāzās dzī- vojamās istabas griestu apmetums. Varbūt dažus attēlus būtu izdevies glābt, bet Nena sev raksturīgā stoicismā iz- meta visu sabojāto laukā. Raugi, viņa necieta sentimentu.

Turklāt Līzai nebija vispār nevienas tēva fotogrāfijas. Meklējama apstiprinājumu, viņa pagrieza attēlu uz ot- ru pusi, un, patiesi, tur vīdēja uzraksts: “Mēs ar Vitorio

Romā." Ne īpaši veiksmīgā uzņēmuma rūpīga pētišana nedeva īpaši daudz, jo vīrieša acis sedza saulesbrilles, bet seja atradās ēnā. Līza nicīgi saviebās, jo zināja, kāds bijis viņas tēvs. Bezatbildīgs. Egoistisks. Besirdīgs.

Otrā, tikpat neskaidrā un izplūdušā, fotogrāfijā tas pats vīrietis vienatnē stāvēja pie mājas, kas droši vien atradās kaut kur Itālijā. Viņa pagrieza attēlu.

"Vitorio pie ģimenes mājas, 32 *Via del Mattonato*, Roma, 001."

– Ko tu tur atradi?

Līza satrūkās un apvaldīja impulsu paslēpt aploksni aiz muguras.

– Atradu šo un aploksni. – Vecāmāte ielūkojās fotogrāfijā. – Vai viņš ir... – Līza aprāvās. Līdz šim vecāmāte bija atteikusies runāt par viņas tēvu, bet varbūt šajā reizē tas tomēr notiks.

Nena nicīgi nošķnās. – Jā, tas ir tavs tēvs. Aizlaidās projām un atstāja tavu nabaga mammu ar mazu bērnu uz rokām. Neteikšu gan, ka mums viņa pietrūka, gluži labi tikām galā saviem spēkiem.

Līza ziņkārīgi pētīja attēlu, jo pirmo reizi bija radusies iespēja ieraudzīt to, kāds bija izskatījies viņas tēvs. Tiesa gan, viņa vēlējās nevis izrādīt interesi, bet gan saglabāt vienaldzību gluži tāpat kā tēvs visu šo laiku bijis vienaldzīgs pret savu meitu, kura tomēr sešu, astoņu, vienpadsmit gadu vecumā slepeni ticēja, ka vienā jaukā dienā viņš atgriezīsies un būs viņai īsts tētis.

– Mīlēja dāmas. Klaiņotājs romietis.

– Viņš bija no Romas?

– Protams, dzimis romietis.

– Viņš ir daudz garāka auguma, nekā es biju domājusi. – Līza uzmanījās, lai balss skanētu līdzieni.

– Ne visi žokeji ir punduri. Viņš bija ļoti tievs, gluži tāpat kā tava māte. Abi divi kā sērkokoņi.

Līzas māte bija strādājusi vietējā hipodromā, kas piederēja seram Robertam Hārdingam, kura birojā kārtoja visas administratīvās lietas, saistītas ar zirgu ierašanos uz sacīkstēm, naudas iekasēšanu par stalliem un samaksu žokejiem. Darbā viņa bija iepazinusies ar Vitorio Vetezi, vienu no pilna laika žokejiem sera Hārdinga stallos.

Stallu apmeklēšana Līzai skaitījās reta izprieca. Sera Roberta sieva reiz bija cietusi smagā negadījumā, kas uz mūžu iesēdināja viņu invalīdu krēslā un laupīja iespēju laist pasaulē bērnus. Līza drīkstēja ierasties stallos tikai lēdijas Mērijas prombūtnē.

– No viņa tu esi mantojusi tos punainos ceļgalus. – Nē, na vēlreiz lika lietā sev raksturīgo nicīgo nošņaukāšanos, ko bija izkopusi līdz īstas mākslas limenim, tādējādi izpaužot gan klusējošu nosodījumu, gan karalisku pārākumu.

Līza pavērās uz savām kājām un pasmaidīja par veicamātei tipisko vaļsirdīgo skarbumu.

– Un kas tas? – Viņa izvilka no aploksnes plakanu rotaslietu kārbīņu, un Nenas mute tūdaļ cieši aizdarījās kā moluska vāki, lūpas sakniebās kā aizzīmogotas.

Melnā kārbīņa gulēja Līzas plaukstā, vilinoša kā mini-

atūra Pandoras lāde, pie viena izstarojot tādu kā miglaina brīdinājuma apjautu. Tiklīdz vāks atvērsies, atpakaļceļa vairs nebūs.

Līza palūkojās uz Nenu, kuras sagumušais augumiņš liecināja par saspringtību, tomēr viņa neteica ne vārda.

Pārlaidusi pirkstus kārbiņas vākam, Līza ar acs kaktiņu manīja, ka vecāmāte saraujas, tomēr neatkāpās no sava nodoma. Visbeidzot vāks atsprāga vaļā.

– Ai!

Nenai noraustījās grumbainais kakls.

Ar pirksta galiņu Līza pieskārs gredzenam. Sikas pērlītes pamīšus ar tikpat sīkiem rubīniem ietvēra zirnīša lieluma briljantu, tomēr rota izskatījās visnotaļ iespaidīga.

– Oho, skaists gan. – Vērtīgs arī, un tas bija skaidrs uzreiz, pat neņemot vērā viņas pieticīgo informētību dārglietu jomā. Vismaz sens noteikti, jo tumši zilais samts kārbiņas iekšpusē bija nobružājies, un par aizgājušiem laikiem vēstīja arī eleganti izlocītais uzraksts uz vāciņa atlasa.

Nena nošņaukājās vēlreiz. – Hm, acīmredzot tas piederēja viņa vecaimātei.

– Vai mana tēva vecaimātei?

– Jā. Gredzenu dabūja tava māte. – Viņa izspļāva vārdu pēc vārda tikpat negribīgi, kā skopulis šķirtos no katra penija. – Kad viņi saderinājās.

– Tātad šis bija... – Līza apjukusi mēģināja iztulkot Nenas sejas izteiksmi, tomēr vecās sievietes caururbjošais skatiens neļāva noprast itin neko. – Mammās saderināšanās gredzens.